

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Actio gratiarum pro mæstitia, qua cor B. Mariæ correptum fuit, dum in
spiritu cognouit filium ad mortem vsq[ue] co[n]tristari, sanguineumq[ue]
sudare sudorem. Threnos II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

Actio gratiarum pro maestitia, qua cor virginium B. Mariae corruptum fuit, dum in spiritu cognouit, & postea ex reuelatione discipulorum accepit, ac sibi a filio antea praedictum fuit, ipsum ad mortem usque contristari, sanguinemque sudare sudorem.

THRENOS II.

Benedicta in aeternum & ultra, o gloriosa Dei genitrix, benignissima Domina, semper virgo, Maria, represento nunc in conspectu tuo virgineo acerbissimum illum dolorem & tristitiam, qua cor tuum maternum cocussum fuit, dum in spiritu cognouisti, uti & antea praedulcissimus filius tuus proculdubio tibi quoque praedixerat, ipsum, coena cum discipulis habita, & hymno dicto, eundo ad montem Oliueti, incipere contristari & inuestum esse, pauere etiam & tædere, ac ex interni doloris & angustiae uehementia, extrinsecus membris omnibus miserabiliter contremiscere, nimirum ob graua multipliciaque peccata nostra, ob obstinatam malitiam, ob ingentem ingratitude & fidelitatem nostram, quodque in tam multis perituram prauiderat passionem tuam. Quoniam uero ex nimia nostri dilectione, bonitate sua in se cuncta mundi peccata expianda receperat: quae omnia per diuinam sapientiam suam clare perspiciens, simulque contemptum & iniuriam, quae per haec caelesti Patri suo irrogarentur aspiciens, tantum pro illis uero sibi pro nobis, assumpsit dolorem & moerorem, quantum, salua uita naturali ferre potuit, ac si ipse ea perpetrasset, quantumque iustitia exigere uidebatur: immo qui totius mundi peccatis etiam praeponderabant.

Enim uero non solum vires sui corporis omnes excedebant, sed etiam interiores animae absumebant medullas, eamque ad mortem usque angebant. Quos mortis angores, secretis imis, fidissimis, maximisque dilectis illis amicis suis (& per ipsos omnibus nobis, maximam suam erga nos nimirum charitatem insinuare uolens & misericordiam) quos duntaxat in hortum secum assumpsit confitebatur, Petro inquam Iacobo & Ioanni, ut quibus gloriam Diuinitatis suae in transfiguratione ostenderat, etiam doloris sui in passione acerbiter demonstraret, dicens: *Tristis est anima mea usque ad mortem.*

En benedicta Dei para uirgo, dulcissima mater & Domina nostra, uicem dilecti filij tui erga nos uilissimos peccatos, scelestos & immorigeros prauaricatores tam immensum, & supereminentem amorem ac misericordiam, tam inestimabile ac stupendam fidelitatem & dignationem, quae eum uicerunt, ut non modo ex te nostra pro salute nasceretur: uerum etiam quae compulerunt & pertraxerunt ut in mortem pro peccatis nostris sese uero offerret. Nam nihil nobis ipsum nasci profuisset, nisi redemisset. Et quia ipse splendor est paterna gloriae & Dei sapientia, in quo uoluntas Patris uelut in speculo purissimo semper relucet, ideoque perspicue agnouit non nisi placandum Patrem caelestem, nostrumque iuste soluendum debitum, quam per acerbos dolores, preces humiles, asperam poenitentiam & tolerantiam passionum afflictionumque. Ideo namque praenimio insuper feruore, quo aestuabat, operandi salutem nostram, & zelo Diuinae iustitiae, antequam accederent ad eum hostes sui, ipse dulcissimus filius tuus sibi met gravem nimis imposuit crucem; nec solum uero iuit postea hostibus obuiam, sed etiam ad mortem usque, seipsum pro nobis excruciauit, priusquam illi eum contingerant, & longe ante quam externam illi mortem inferrent, ipse sibi internam

per grauissimum mœrorem infixit & vt summam dicam, in seipso totum fidelissimè per fecit, quicquid sibi erat possibile: totum hęc facienda reliquit inimicis suis, quæ ipse in se exequi non poterat. Ad quæ singula & vniuersa non voluntariè modo, sed ardentissimè etiam, sese resignauit & obtulit.

Veruntamen, dum præuideret & interius in speculo Diuinitatis suæ contemplaretur (idè tam perfectè, ac si præsentem sentiret) horribiles ac immanes cruciatu omnes, quos iam iamq; perpassurus erat (& quia reuerà homo erat instar aliorum passibilis, tenera ac nobilis complexio eius, supra quàm vllus capiat humanus intellectus, tam vehementer exhorruit, vt extrinsecus non modo membris omnibus contremisceret, sed etiam intrinsecus ad mortem vsque tristaretur, atque præ acerbitate ac magnitudine mœroris & angustię, ex omnibus membris suis aquam simul & sanguinem sudaret, & quidem vbertim, adeo vt terram cui prostratus orans incumberebat, copiosè irrigaret.

O quis tunc mœror, quis dolor, quæ angustia dulcissimum cor tuum corripuit ô benedicta Dei genitrix virgo Maria, dum (hora eadem qua dilectus filius tuus his torrebatur angoribus, quamq; tibi antea prædixerat) corde doloroso, pia compassione sedulo ac indefinenter hæc eadem reuoluisti, quæ procul dubio, longe clarius & perfectius spiritu cognouisti, vt potè quæ plena eras Spiritu sancto. Pro hoc mœrore atq; dolore cordis tui, Domina ac mater mea amabilissima virgo Maria, te benedico & millies saluto. Ave benignissima, dulcissima ac electissima Dei genitrix virgo Maria, Amen.

Pro peccatorum contritione, remissione & satisfactione, pro abnegatione propria voluntatis, omniumq; inordinatorum affectuum: denique pro recta, simplici, ac Deiformi intentione, Precatio II.

O Gloriosissima Dei genitrix, omniumq; creaturarum dignissima, ab æterno præelecta, omnium virtutum & gratiarum plenitudine copiosissima atque incomparabiliter superfusa, Domina mea superdulcissima virgo Maria, obsecro te per grauem illam tristitiam & mœritudinem tuam, quam ob agoniam & mœrorem dilecti filij tui sensisti & sustinuisti, impetra mihi eisdem amarissimis lachrymis tuis, eisdem doloribus & angustijs tuis ab eodem charissimo nato tuo, vt veram mihi pro peccatis meis infundat contritionem, cor meum lapideum emolliat ad compunctionem, accendat ad deuotionem, oculis meis tribuat lachrymarum abundantiam, vt nocte ac die plangam iniuriam ac contumelias quas ipsi creatori, patri ac benefactori meo irrogauit, plorem innumera peccata, quibus ipsum Dominum Deum & saluatorem meum offendi.

Impetra quæso benignissima Domina, fidelissima aduocata nostra, ne mihi retribuat secundam demerita mea; sed secundam infinitam misericordiam suam, nec intret in iudicium cum me seruo suo: sed statue, obsecro pijsima mater, hunc dolorem & mœrorem tuum in vnione amarissimæ passionis suæ inter iudicium suum & animam meam atque peccata mea. Et quicquid merentur iniquitates meæ excuset hoc dolorosissima passio eius & acerbissimi dolores tui, diluat ea pretiosus sanguis eius. Det quoque mihi clementissimus filius tuus per intercedentem gratiam tuam, vt sic abnegem propriam voluntatem meam, adeoq; me nihili faciam, & submittam subter ipsum Dominum Deum meum & creaturas omnes, ex solo puroq; sui amore; vt in fundo meo non solum agnoscam, sed etiam sentiam vilissimum me & indignissimum esse creaturarum omnium: sicq; voluntate firm

resig-